

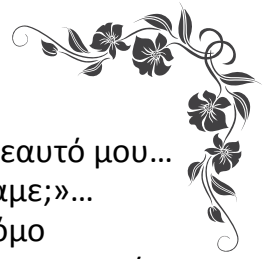
Κραυγή αγωνίας...

Μόλις που πατούσα τα είκοσι!
Με το ζόρι δέχτηκα να το γιορτάσουμε.
Ήταν η καλύτερή μου φίλη (απ' τις λίγες που μου είχαν απομείνει)
και δεν τα 'βαζε εύκολα κάτω...
«Δεν γίνεται, θα βρούμε μια καφετέρια προσβάσιμη...», επέμενε.
Δυσκολεύτηκε πολύ, μα τελικά τα κατάφερε.
«Τέλεια...!», μου λέει...
«Με ράμπα και τουαλέτα στο ισόγειο!»
Φτάσαμε εκεί.

Τα αναπηρικά πάρκινγκ κατειλημμένα, όπως σχεδόν πάντα...
Μια κοπέλα που μας είδε πλησίασε τρεχάτη
και διακόπτοντας την κουβέντα της στο κινητό,
πέταξε ένα νεανικό κι ανέμελο,
στεγνό από συναισθήματα «Sorry...»
και μπήκε στ' αυτοκίνητό της.

Κι εγώ διερωτήθηκα...
άραγε ξέρει πόσο τυχερή είναι που μπορεί να τρέχει
και που θα μπορούσε να αφήσει το αυτοκίνητό της
κι ένα χιλιόμετρο μακριά;
Τυχεροί αυτοί που εκτιμούν την υγεία τους... όσο ακόμα την έχουν...
σκέφτηκα μέσα μου.

Πριν προλάβω να τακτοποιήσω τις σκέψεις μου
βλέπω την πόρτα να ανοίγει
και το τροχόκλιμα
που εργολαβικά ανέλαβε τη δουλειά των ποδιών μου
να με περιμένει...
«'Ελα δώσε μου το χέρι σου...», μου λέει χαμογελαστή η φίλη μου
προσπαθώντας να εξαγοράσει κι ένα δικό μου χαμόγελο.
Μα ακόμα κι αυτή η λίγη καλή διάθεση που είχα στην αρχή
το 'βαλε στα πόδια.

Όμως... ανασυγκρότησα τις δυνάμεις μου κι είπα στον εαυτό μου...
«Έλα, μην τα βάζεις κάτω, θετική σκέψη, δεν είπαμε;»...
Κάθησα στην καρέκλα, διασταυρώσαμε το δρόμο
για να θαυμάσουμε την μεγαλοπρέπεια ενός πανάκριβου αυτοκινήτου
που παρκαρισμένο με μια αριστοκρατική αναίδεια στο πεζοδρόμιο
σκέπαζε την ταπεινή ράμπα που ήταν από κάτω...

Και τότε δεν άντεξα...
Σφίγγοντας τα δόντια ψιθύρισα... «Θεέ μου, ΓΙΑΤΙ;»
και μοιράστηκα την πίκρα μου με τα χερούλια της τροχοκαρέκλας μου
σφίγγοντάς τα με όση δύναμη είχα...

Τα μάτια μου βούρκωσαν,
έγιναν σαν δύο θολά ξεχαρβαλωμένα παράθυρα μιας παλιάς σοφίτας
που έμπαζαν νερά απ' τις χαραμάδες
κι έτρεχαν ασταμάτητα σα βροχή τα δάκρυά μου...

Μόλις μας είδε, σηκώθηκε αμέσως ένας κύριος.
Με παρακαλούσε να μην φύγω...
Απολογήθηκε για το παρκάρισμα του...
Ήταν όμως πια αργά... δεν ήθελα...
Το παράπονο που έσταζε απ' τα χείλια μου
πέρασε σαν οδοστρωτήρας και ισοπέδωσε όλο μου το είναι.
Έγινα ράκος...
Ήθελα να βγάλω μια κραυγή και να φωνάξω να μ' ακούσουν όλοι.
Από τον κάθε τυχαίο περαστικό, μέχρι τον πιο ψηλά υπεύθυνο ή
ανεύθυνο.

«Δεν ζητιανεύω τον οίκτο κανενός...
δεν ζητιανεύω τα ίσα δικαιώματα με τους αρτιμελείς
δεν ζητιανεύω τα φάρμακα που δικαιούμαι
δεν ζητιανεύω τις ίσες ευκαιρίες να βρω δουλειά
δεν ζητιανεύω, δεν ζητιανεύω, δεν ζητιανεύω!»!
...σαν ηχώ επαναλάμβανα συνέχεια,
«δεν απαιτώ, αλλά απαιτώ αυτά που δικαιούμαι
απαιτώ τον σεβασμό που αξίζω...
Η ζωή μου είναι δύσκολη....σας παρακαλώ...
μη μου την δυσκολεύετε... ακόμα περισσότερο»!